

Posudek bakalářské práce

Název práce: Přechodné peklo děl Didiera-Georgese Gabilyho
Studijní obor: Teorie a dějiny divadla
Autorka práce: Natálie Preslová
Vedoucí práce: Mgr. Petr Christov, Ph.D.
Oponentka: Mgr. Alena Sarkissian, Ph.D.

Natálie Preslová ve své práci velmi důkladně analyzuje dramatické dílo méně známého francouzského dramatika 2. poloviny 20. století, D.-G. Gabilyho. Byl souputníkem významných autorů a režisérů, sám však alespoň v českém kontextu tolik znám není. Proto je také práce uvedena stručnou kapitolou *Životní cesta*, v níž je vyložen způsob, jakým se D.-G. Gabily dostal k divadlu. (Jen na okraj upozorňuji, že jeho vztah ke katolicismu, jak byl traktován v myšlení Bernarda Besreta, je pro dění v katolické církvi v 60. letech – v západní Evropě ovšem spíše než u nás – příznačný a zasloužil by si možná poněkud hlubší studium, než jaké cítím v pozadí této práce, právě proto, že, jak sama N. Preslová píše, ovlivnil jeho pozdější životní i tvůrčí styl.)

Autorka v úvodu slibuje, že se Gabilyho dílo „snažila vnímat v kontextu dramatiky dvacátého století.“ Tomuto slibu dostává jen v určitém ohledu. Kdo by čekal, že bude Gabilyho texty srovnávat mimo jiné právě s texty jeho francouzských nebo evropských současníků, bude zklamán, tohoto srovnání se až na drobná podotknutí nedočká. Nevidím to však jako velkou slabinu, přestože bych i vzhledem k větší přehlednosti textu takové srovnání uvítala: Gabilyho texty vznikaly ve větším časovém rozmezí, a proto by možná bylo dobré odkázat k soudobým tendencím v okolním dramatu: ačkoli je D.-G. Gabilyho styl svébytný, odráží se v něm postupy, které ohledávají v téže době i dramatikové ve zbytku Evropy.

Přestože nepadají jména a odkazy, Natálie Preslová si je všeobecné proměny dramatických technik od (velmi přibližně) 80. let vědomá. Dokáže v Gabilyho textech najít stylotvorné prostředky, pojmenovat je a má i schopnost vyložit jejich významovou funkci (s ohledem na příslušné okruhy problémů dělí i svou práci). Nebylo by možná od věci pokusit se v tomto ohledu zasadit D.-G. Gabilyho tvůrčí postupy právě do nejobecnějších souvislostí a použít je jako příznak tendencí v dramatu příslušného období. Ačkoli to práce v jednotlivostech dělá, nenacházím tato zjištění zobecněná v závěru.

Text v závěru by si pak zasloužil větší péči. Hned v prvním odstavci si autorka poněkud protiřečí formulací, že tvorba D.-G. Gablyho tvoří ve francouzském divadle 2. pol. 20. stol. „okrajový, ale přesto velmi významný proud (s. 41).”

Poslední odstavec je pak uveden obvyklým klišé, že dílo představuje živý, často inscenovaný „proud”, , které je ozvláštněno pouze tím, že je na rozdíl od právě uvedené běžné formulace uvedeno v záporu.

V práci se však Natálie Preslová neomezuje jen na vlastní čtenářskou zběhlost, ale pomáhá si i sekundární literaturou, sleduje tedy, byť ne soustavně (literárně)kritickou reflexi Gablyho díla. V této oblasti by bylo možná vhodné poučit se ještě o něco více.

Kromě těchto slabin nalézám v práci mnoho překlepů a chyb: jsou to především často chybějící, či naopak přebývající interpunkční znaménka, ale též chybně psaná jména: B.-M. Koltés namísto správného Koltès, Patric Chéreau namísto Patrice Chéreau, Molière namísto Molière atp. (výskyty nepíšu, tyto chyby se objevují průběžně).

Natálie Preslová však ve své bakalářské práci vykazuje schopnost invenčně uvažovat o dramatu a jeho vztahu k divadlu (čemuž je v práci věnována závěrečná kapitola), a proto text doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení velmi dobře.

V Praze 27. května 2013